

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

308

Szerző: Cs. Z.

Cím: A jó budapestiek.

Forrás: Magyarország.

Bp.

1914 VIII. 11

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely

Idő

"1914"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23.

A jó budapestiek

A krónikairó idejegyez egy pár humoros képet:

Budapesten ezrével mozognak ma a Napoleonok. Csak még nem láttak csatát.

Kávéházi hősök.

Tegnapelőtt este az egyik oktagon-téri kávéház terraszán üldögéltem. Körülöttem tömérdek kávéházi vendég, akik mind a háborúról beszélgettek.

Fölényes sztratégák tárgyalták a legujabbi győzelmes fegyvertényeket és megállapították csakhamar, hogy a hadvezetőség az ő csataterük szerint dolgozott.

Általában igen puszkaporos hangulat uralkodott. Élemedett bácsik keményen rázták öklüket és egy kövér, pocakos uriember, akinek a pocakján vastag aranyóralánc fénylett, elszánt és ellentmondást nem tűrő taglejtéssel jelentette ki stentori hangon:

— Vérre szomjazom!

E percben hirtelen nagy dörrenés rázta meg a levegőt. A földből a terrasz előtt, arra, amerre a földalatti villamos kábelvezeték fekszik, öl magas tűzoszlop csapott fel s egy nagy pukkanás mellett a kávéház és a környék összes lámpái kialudtak.

— Bomba! — kiáltotta valaki és abban a pillanatban rettenetes pánik keletkezett. Az emberek felugráltak az asztalok mellől és ha-

nyatthomlok futottak a feldönött székeken, asztalokon át valami védettebb, eldugottabb hely felé. A kövér, aranyóralános ur a gardero-be felé rohant, egy székre ugrott és a fal párkányába kapaszkodva, kuszó mozdulatokat végzett, hogy a magasban lévő kis fülkébe hatoljon. Többen a pincék felé száguldottak.

— Uraim, nincs semmi baj, — kiáltotta most az egyik pincér, — rövidzárlat az egész, nincs már semmi baj.

A nyugalom lassan helyreállt.

Csak a pohos urat érte az a tragédia, hogy a nagy izgalomban nem hallván a megnyugtató szövegét, a párkányon tovább is kétségbeesetten függve maradt, míg végül ernyedten igen nagy robajjal alázuhant.

A harcias Vénusz-csillag.

Most augusztus felé a Vénusz a legfényesebb szokott lenni. Ragyogó tisztán, hatalmasan tündöklök, sokszor már délután, még naplemente előtt láthatóvá válik, mint akár tegnap, midőn tejszínű korongjával felbukkant a kéklő égboltozaton. Aztán, hogy lassanként beesteledett, mind tündöklőbben, mind feltünőbbben világított.

Valaki megállott és egy percre felbámult a gyönyörű égi testre. A következő pillanatokban már tizen-huszan bámultak felfelé s a köruton csakhamar hatalmas néptömegek csoportosultak és szent áhitattal figyelték a mozdulatlan csillagot.

— Valami léghajó lebeg odafent — jegyezte meg valaki.

— Léghajó, — morajlott végig az embercsoportokon.

— Igen, léghajó. Nagy fényezője van, — szölt egy újabb alak.

— Én látom az ágyuk csövét is rajta, — mondta egy nyurga fiatal ember.

— Én is látom, kettő van rajta.

— Dehogyan is! Hogy mondhat olyat, amikor három van rajta, egymás mellett.

— Én látom az embereket is rajta, — jegyezte meg egy negyedik, — nekem olyan a szemem, mint a sasé.

— Vajjon milyen léghajó? A miénk-e, vagy az ellenségé?

— Én látom azt is, — felelte készségesen a sasszemű férfiú, — piros-fehér-zöld zászló lobog rajta.

Erre a néptömeg hangos óvációban részegítette a Vénusz csillagot.

Cs. Z.